

Erik Anstang

GRUNDLÆGGENDE
SYMBOLFORSTÅELSE

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

GRUNDLÆGGENDE SYMBOLFORSTÅELSE

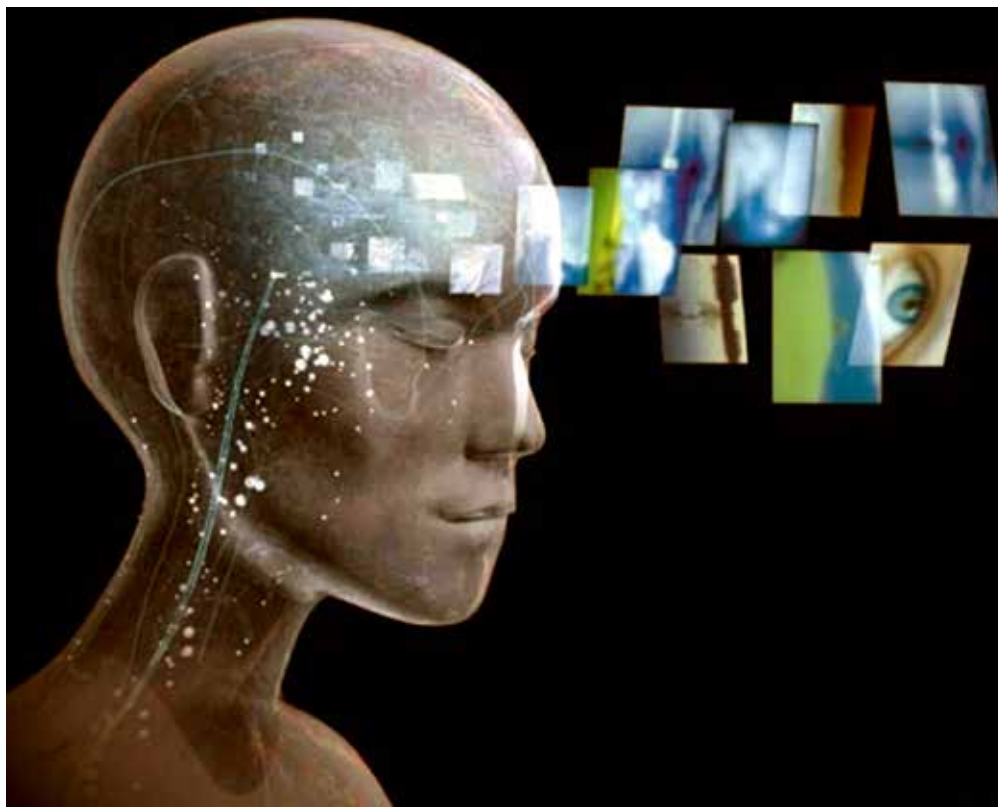
Erik Ansvang

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

Grundlæggende symbolforståelse

Af Erik Ansvang

Underbevidstheden arbejder altid med symboler

"Forhistoriske tiders 'mysteriesprog' ligger skjult i det sprog, der nu kaldes symbolik."

H.P. Blavatsky: *Den Hemmelige Lære*, bind 2, s. 25

Ifølge åndsvidenskaben er enhver form altid et symbol på en hensigt. Forskellen i udviklingen af de former, der symboliserer eller legemliggør hensigten, er derfor garantien for, at ethvert symbol engang i fremtiden vil fuldføre den iboende hensigt. Et symbol er en legemliggjort idé. Et symbol kan derfor betragtes som det iboende bevidsthedsaspekt, der forsøger at manifestere sig objektivt.

Et symbol repræsenterer en *abstrakt* idé, en kvalitet eller en proces. Når en abstraktion omsættes til et symbolsk billede, bliver det muligt for iagttageren at udvikle suggestioner og associationer. Billedet er en forenkling af et koncept, som gør det muligt at kommunikere komplekse idéer på tværs af sprogbarrierer. Desuden rummer det kraften til at påvirke underbevidstheden, som altid arbejder med symboler og udtrykker sig i symboler.

Esoterisk – eksoterisk

Esoterisk symbolik er anderledes end eksoterisk, for den esoteriske symbolik er magisk af natur, men her skal ordet "magi" ikke forstås i betydningen "magiker" eller "trolldmand". Alle kender "magien" fra det daglige liv. Eksempelvis kan disharmoni spontant aktivere et menneske, og få det til at føle ubehag. En karikatur kan få mennesker til spontant at le. To fosforlysende øjne i mørket vil spontant skabe frygt.

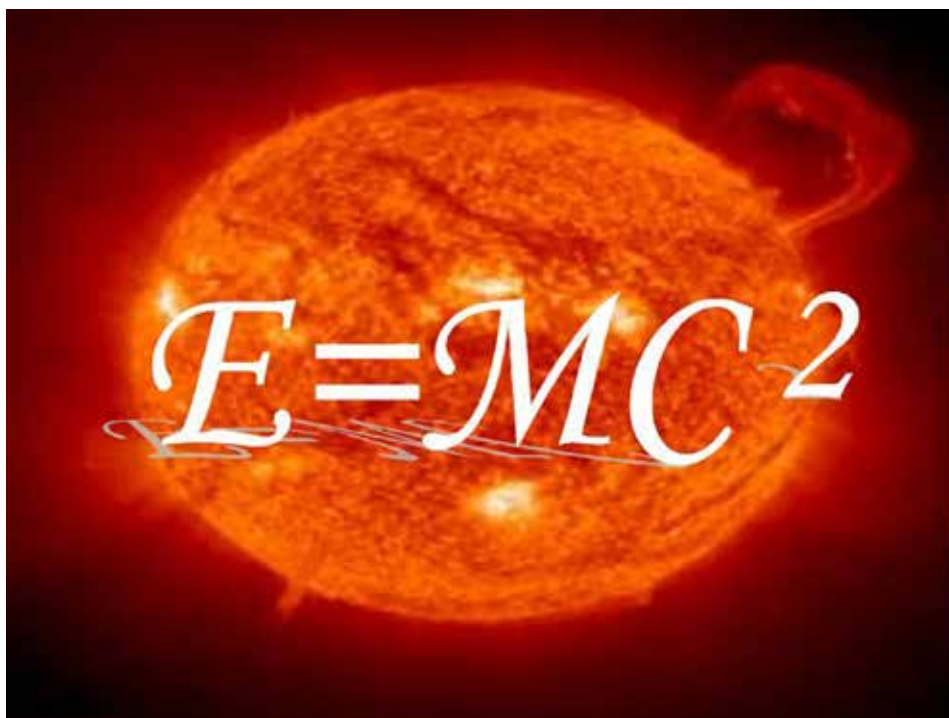

Et brøl fra et vildt dyr i en mørk og stille skov kan få selv den modigste til at føle angst. Og "magien" bruges nogle gange bevist. F.eks. havde man et problem i et firma, for medarbejderne "glemte" at betale til kaffekassen, når de skænkede en kop kaffe – indtil man satte et billede med iagttagende øjne op over kaffemaskinen.

De nævnte eksempler vil det vesterlandske tankesind sandsynligvis straks analysere og kategorisere som angst for det ukendte – altså et resultat af forestillingsevnen. Men en lyd, der får det til at isne i tænderne, er ikke et udtryk for overraskelse over noget uventet eller et resultat af forestillingsevnen, for effekten er altid den samme. Reaktionen er den samme, selvom man er forberedt på den. På samme måde kan rislende vand stimulere trangen til at lade vandet – selv hos mennesker, der sover. Og gentagelsen af en monoton lyd nedsætter den mentale aktivitet, og gør mennesker døsig. Der findes utallige eksempler på disse former for "analogiernes magi", som på afstand skaber reaktioner. Og det er reelt eksempler på, hvordan esoterisk symbolik fungerer.

Psykologer fortæller, at rodede omgivelser stimulerer mennesker til at acceptere rod, snavs og sjuksk – for miljøet er altid og har altid været et magisk symbol. Byboere har eksempelvis en anden karakter og adfærd end landboere. Den stemning, der skabes i et tempel eller en katedral af hvælvingerne, søjlerne, mosaikvinduerne, statuerne og reliefferne er velkendt. Derfor kan man konkludere, at hvis symbolikken udvides til også at omfatte valget af stenene, metallerne, farverne, de materialer, der udgør fundamentet, den rigtige placering af lysene – eller kort sagt – hvis *alt* har en symbolsk relation til stedets formål, så vil man opfatte den magiske effekt af symbolikken, som vil være tæt på at være absolut.

Konkret og abstrakt tænkning

Nutidens naturvidenskab – navnlig atomfysikken – har udvidet sin viden om stoffet til et punkt, hvor man har konstateret, at naturen er *metafysisk*, for alt er energi. Stof er derfor reelt en illusion. Naturvidenskaben har dermed overskredet grænsen for rationelle forklaringsmodeller og metoder.

I sin berømte bog *Fysikkens tao* påstår Fridjof Capra, at man ved hjælp af de naturvidenskabelige metoder vil blive i stand til at bevæge sig direkte ind i en ny videnskab med åndelige dimensioner. Det lyder usandsynligt, for iflg. åndsvidenskaben kræver det en transformation af tankesindet, og transformationen vil fundamentalt forandre menneskets forhold til viden og dens udtryk. Her kan en indsigt i de gamle kulturers symbolforståelse hjælpe nutidens tænke måde med at komme ud af den blindgyde, som den rationelle tænkning har ført menneskeheden ind i.

Logisk tænkning vs spontan sansning

Hvordan er forskellene i processen med at skabe et symbol på grundlag af de to mentaliteter? Og hvordan frigør man sig fra tendensen til at fortolke ved hjælp af den rodfæstede, logiske, adskillende, trin-for-trin tænkning, og bevæge sig i retning af en mere spontan sansning af identitet, som altid er til rådighed i et ægte symbol. Med den nuværende skrivemåde bruger man f.eks. grupper af abstrakte symboler (alfabetet), som er forbundet med bestemte lyde og visuelle associationer, som skal huskes. Man er trænet til at tænke og kommunikere ved hjælp af alfabetets bogstaver, som anbragt i en vedtaget rækkefølge (som skal huskes), danne ord og ved at reducere de abstrakte tegn til objektive billeder i tankesindet.

Hvis man eksempelvis læser bogstavkombinationen "k-a-t", danner man straks et billede af en kat i tankesindet. Det gør man udelukkende, fordi man har lært det. Reduktionen fra en ikke-objektiv mental abstraktion (bogstaverne, der danner ordet) til et bestemt billede, kan betragtes som en begyndende *centripetal* (midtpunktssøgende) handling, som herefter opløser selve sanseopfattelsen, og kundskab forvandles til en klassificering af uafhængige facts. Man bruger tal på samme måde, hvor man bevæger sig fra abstrakte symboler til kvantitative beregninger.

Men symboler fungerer modsat eller *centrifugalt* (midtpunktsflyvende). Billedet eller genstanden vises i sin korrekte og færdige form, og den kan nu udvides og vække mange, abstrakte, intuitive begreber eller kvaliteter, associationer og forbindelser, der ikke kan beskrives eller defineres men udelukkende *erfares*. En fokusering af sanserne i retning af en samling eller syntese opstår i en senere fase som et resultat af den indadvendte udvidelse af tankesindet. Metoden kan sammenlignes med høresansen, for man må lære at "lytte" til symbolet – man må tillade, at det får adgang til bevidstheden på samme måde, som når man lytter til musik, hvor tonerne skaber direkte resonans i det indre uafhængig af den ydre verdens forestillinger. I dette øjeblik af indre identitet mellem intellektet og et aspekt af den ydre verden – som er skabt af symbolet – har man mulighed for at integrere og udtrykke den viden, der formidles i livet.

Delfin-kommunikation

Eksperimenter med delfiner giver et godt eksempel, som kan defineres som ren sonar "skrift". Delfiner og hvaler, som sanser omgivelserne ved hjælp af en særdeles detaljeret sonar – altså en ekko-lokaliseringsteknik – kommunikerer desuden med hinanden ved hjælp af en omfattende og detaljeret klik-teknik, der indtil videre overgår menneskelig forståelse. Et forsøg på at forklare teknikken (der ikke er videnskabeligt undersøgt), går ud på, at delfin-til-delfin kommunikation om et objekt – eksempelvis synet af en haj – medfører, at der sker en genskabelse af lydrefleksionernes karakteristika, som beskriver objektet. Set i det lys har en delfin ikke et ord for en "haj", men transmitterer en serie klik inden for et bestemt område i lydspektret, og dermed vil den beskrive en haj ved hjælp af lydbølger, som ligger inden for en delfins forståelsesramme.

Den grundlæggende delfin-til-delfin kommunikation er dermed en form for aurisk lydmaleri – en tegning, der er udført som et billede, dannet af lydvibrationer – og i det aktuelle tilfælde overføres der et lydbillede af en haj. Det er nemt at definere delfinsproget som et sprog, der bevæger sig fra en konkret form (hagen) til en abstraktion (lydbilledet) ved at benytte en form for lyd-rebus eller lyd-kodesprog. Det vil desuden være muligt for en delfin at skabe særlige lydbilleder ved hjælp af delfinens forestillingsevne snarere end på grundlag af dens erfaringer.

Den analytiske og den analogiske metode

De to metoder – den analytiske og den analogiske – vender rækkefølgen i den centrifugale og centripetale bevægelser på hovedet. Den analytiske metode reducerer et abstrakt billede til et præcist billede efterfulgt af en opsplitning i adskilte facts. Den analogiske metode udvider sig fra et billede til mangfoldige associationer, der efterfølges af indre syntese.

Asklepios

Det udadvendte, analyserende tankesind, som opfatter faste og mangfoldige genstande med gensidig forbindelse, var også kendt af de gamle kulturers tænkere, men alt tyder på, at de forsøgte at begrænse den form for tænkning. Det bekræftes i *"En afhandling om Indvielser"*, hvor man finder en dialog mellem Hermes Trismegistos og Asklepios:

Asklepios: *"Har alle mennesker ikke den samme samvittighed, Trismegistos?"*

Hermes Trismegistos: *"Alle, Asklepios, har ikke den samme intelligens. De bliver narret, når de skaber lidelse for sig selv ved at lade sig tiltrække af billeder af genstande uden at søge den sande årsag til dem. På den måde skabes der ondskab i mennesket, og som det første af alle skabninger reducerer det næsten sig selv til et umenneskeligt niveau."*

Her afslører den hermetiske tekst den intelligens, som den vestlige verden i nutiden har overdrevet, og som den har gjort sig afhængig af.

Specialtræning

Det er indlysende, at den symbolske metode kræver specialtræning – men det er ikke tilstrækkeligt, for der må ske en bevidst nyorientering og omdefinering af tankesindet, hvis menneskeheden vil bevæge sig i retning af den bevidsthedsudvikling, der kræves i evolutionen. Behovet for væksten i bevidstheden påtvinges i den nuværende periode gennem kriser og frustrationer på alle livets områder – moralske, filosofiske, miljømæssige, videnskabelige osv.

Det første skridt i retning af et skift i menneskets intelligens er en nøjagtig afsløring af farer, begrænsninger og problemer ved den nuværende metode. Det næste skridt er at undersøge og forstå de eksakte teknikker og tanker, der lå til grund for tidligere tiders kulturer, som praktiserede en langt rigere integrering af krop, sjæl og ånd.

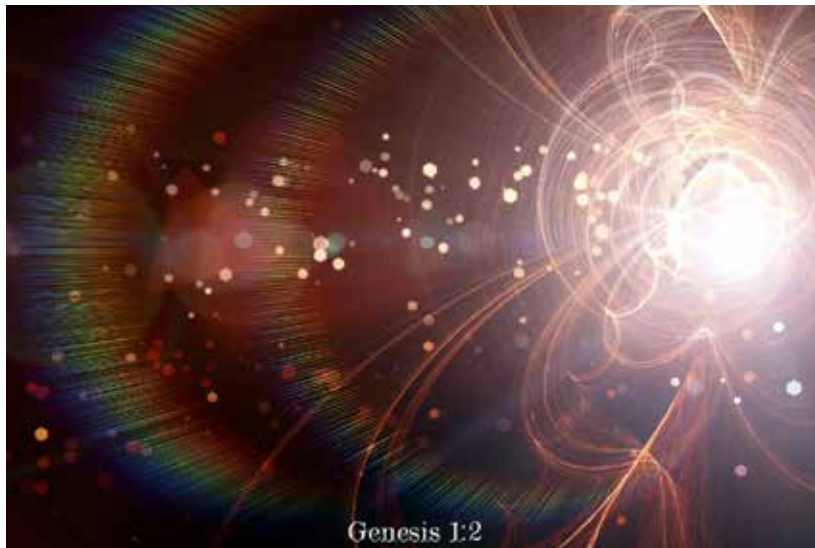
Lys og skygge

Når der i Bibelen står, at "Gud er en klippe", er det indlysende for enhver, at det ikke betyder, at Gud er en klippeblok, men at der er tale om et billede – et symbol. Klippen er symbol på en åndelig virkelighed. Symbolet fortæller, at Gud er klippefast. Han er trofast. Han er til at stole på.

"I begyndelsen var Ordet, Ordet var hos Gud og Ordet var Gud." Denne erklæring om Universets skabelse, er oversat fra græsk, hvor der oprindeligt stod: "I begyndelsen var *Logos*." Logos betyder både ord og tanke, og begge betydninger er vigtige. Tanken og ordet ikke er identiske begreber.

Åndsvidenskaben har altid påstået, at der kun er ét liv, og at Universet er Det Ene Livsvæsens tanke. Det Ene Livsvæsen er tænkeren eller intelligensen, og Universet er Det Ene Livsvæsens tanke, som er skabt i meditation. Tanken manifesterer sig som energi eller lys ved hjælp af Ordet.

"Der blive lys! Og der blev lys."

Ordene kan man læse i *Første Mosebog*¹. I selve skabelsesakten manifesterede Gud først lyset, som er Universets grundsubstans. Ud af lyset opstod de guddommelige manifestationer. I flere religiøse skrifter fortælles det, at Gud viste sig som flammer og lys. I "*Johannes Åbenbaring*"² kan man læse at:

¹ Første Mosebog, 1,2

² Johannes Åbenbaring, 1,14-16

*"Hans øjne var som luende ild
... og Hans udseende var, som når Solen stråler
i al sin styrke."*

En mester, der har forenet sin bevidsthed med ånden (monaden), ser den kosmiske grundsubstans som lys. For en mester er der ingen forskel på de lysstråler, der skaber jorden, vandet, luften eller ilden.

*"Er dit øje klart, er hele dit legeme lyst,
men er dit øje mat, er hele dit legeme mørkt."*

– kan man læse i *Matthæusevangeliet*.³ Der henvises til, at meditation og lang koncentration på det tredje øje, som til sidst tilintetgør stoffets illusion. Den mediterende ser Universet sådan som Gud skabte det – som lys.

Den kosmiske biografforestilling

I nutidens teknologiske tidsalder anvender man med den største selvfølge opfindelser som radio, computere, Tv, radar, film og atomenergi, uden at tænke over, at de alle er baseret på det elektromagnetiske fænomen: *Lys!* Filmen med de livagtige billeder illustrerer mange sandheder om skabelsen. Den kosmiske filminstruktør har udarbejdet en kosmisk drejebog og samlet den kolossale rollebesætning, som skal opføre årmillionernes skuespil. Fra evighedens mørkekammer sender Han sine lysstråler via successive tiders film, og billederne vises mod rummets bagtæppe.

Film minder om virkeligheden, men er udelukkende kombinationer af lys og skygge. Og på samme måde er Universets mangfoldighed kun et bedrag. Sole og planeter med deres utallige former for liv er intet andet end skuespillere i en kosmisk film. De skiftende scener, der opleves som midlertidigt sande for menneskets fem sanser, projiceres af den guddommelige lysstråle på den menneskelige bevidstheds lærred.

3 Matthæusevangeliet, 6.22

Et biografpublikum kan se op og opdage, at alle filmens scener skabes af én lysstråle uden billeder, der strømmer gennem biografens mørke og bliver til billeder på lærredet. På nøjagtig samme måde strømmer det farvestrålende universelle drama fra en kosmisk kildes hvide lys. Med imponerende opfindsomhed opfører Gud en kosmisk underholdning for sine børn. På én gang gør Han dem til både aktører og tilskuere i sin planetare biograf.

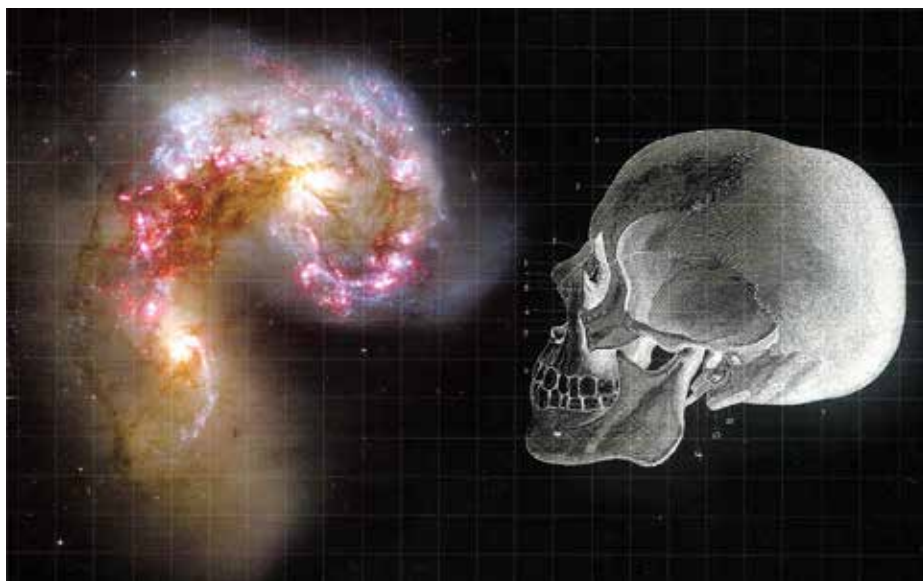
Skabelsen er både lys og skygge – ellers er intet billede muligt. Lys og skygge – eller det gode og det onde – må konstant skiftes til at have herredømme. Hvis der kun var lys og glæde i verden, ville mennesket ikke udvikle sig. Uden lidelse ville mennesket ikke huske, at det har forladt sit åndelige hjem, og derfor ikke søge tilbage til "Faderens hus". Lidelse er et incitament for hukommelsen. Redningen går gennem visdom. Døden er uvirkelig. Den, der frygter døden, svarer til en skuespiller, der dør af skræk på scenen, selvom der bare er løst krudt i patronerne.

Menneskelivet lærer mennesket at mestre "maya" – at frigøre sig fra stoffets illusion. En mester er et menneske, der mestrer stoffet. En mester er i stand til øjeblikkeligt at projicere grundstoffets lysatomer ud i synlig manifestation. Projektionens form bestemmes af mesterens ønske, viljekraft og visualiseringsevne. En mester er en guddommelig skaber, der skaber ved hjælp af viljen og tanken. Og det er menneskets åndelige målsætning, som beskrives i *Første Mosebog*.⁴

*"Og Gud sagde:
 ›Lad os skabe mennesker i vores billede,
 så de ligner os. Og de skal herske
 over havets fisk og over himmelens fugle
 og over fæet, og over al Jorden,
 og alt kryb, som kryber på Jorden‹."*

Hermes Trismegistos, som er grækernes navn på den egyptiske visdomsgud Tehuti, som grækerne desuden kaldte Thoth, er kendt for sit hermetiske aksiom, der bekræfter, at mennesket er skabt i Guds billede:

⁴ Første Mosebog, 1,26

*"Som foroven, således også forneden.
Som i det store, således også i det små.
Som i det indre, således også i det ydre."*

Eller man kan sige:

"– som i Gud, således også i mennesket."

Tankebilleder

Når sjælen arbejder på mentalplanet, skaber den tankeformer eller tankebilleder. Det er grunden til, at visualiseringsevnen kaldes tankens skabende evne, og det er i en mere bogstavelig betydning, end de fleste normalt forestiller sig. Den billedskabende evne er tankens mest karakteristiske egenskab, og ord er kun et utilstrækkeligt forsøg på en fremstilling af et mentalt billede.

En idé eller et mentalt billede er en kompliceret ting, og enhver ved, at der altid kræves mange ord for at give en nogenlunde nøjagtig beskrivelse af et billede. Omvendt kan et enkelt ord straks fremkalde et kompliceret billede i tanken. På tankens plan skaber mennesket billeder og symboler, og derefter sammenfattes de møjsommeligt og ufuldkomment i symboler, og man forsøger til sidst at gengive dem i ord.

På mentalplanet, hvor tanke taler til tanke, overføres tankebilledet eller idéen fuldstændigt. Selv ved en begrænset form for tankeoverføring er det billeder, der overføres – ikke ord. En foredragsholder omsætter efter bedste evne så stor en del af sit mentale billede til ord, og meningen er, at ordene skal skabe de samme billeder i tilhørernes tanker. Tanken beskæftiger sig hele tiden med billeder – ikke med ordene. De fleste uenigheder og misforståelser opstår, fordi mennesker skaber forskellige billeder til de samme ord – eller benytter forskellige ord til at gengive det samme billede.

Et tankebillede eller en tankeform er derfor et mentalt billede, der er skabt eller støbt af mentalt stof. Formen er opbygget af hurtigt vibrerende mentale atomer, og vibrationerne forplanter sig til omgivelserne og skaber lyd- og farvefølelse i enhver skabning, som er i stand til at registrere dem.

"... hele Universets skabelse og dets fremadskridende evolution sker ved hjælp af tankens kraft, som blot er et andet ord for kontrolleret meditation."

Alice A. Bailey: *Discipleship in the New Age*, Vol. II, p. 233

Forestilling, fantasi og dagdrømmeri

Carl G. Jung har foreslået en teknik som nogle oplever som nyttig. Den består i at bruge forestillingsevnen – ikke som en vej ind i fantasier, men som et skridt mod virkeligheden. Det er klogt at skelne mellem virkelig forestilling og fantasi eller dagdrømmeri. Dagdrømme er altid selvcentrerede, og uanset hvor dagdrømmen begynder, vender den altid rundt, så den finder tilbage til personligheden, og der bliver den. Forestillingsevnen derimod bruger – hvis den er kreativ – tankesindets billedskabende evne til at føre tænkere fra et mentalt sted til et andet.

Udgangspunktet kan f.eks. være, at man har et problem, men i stedet for at referere til "drømmeren" inde i sig selv, dukker der en tanke op i tankesindet. Eller man "ser" en indbildt person eller scene, der måske ikke umiddelbart har relation til problemet. Men hvis man taler til "personen" og lytter til svaret, fører diskussionen til selve problemet – og svaret findes. Hvis det er en scene, kan man f.eks. forestille sig, at man går gennem en dør eller hen ad en gade for at se, hvad der ligger længere fremme.

Det er en teknik, der skal bruges med forsigtighed, og den skal aldrig forceres. Det er også klogt først at formulere det spørgsmål, der plager, så klart og præcist som muligt. Alle spørgsmål rummer deres eget sande svar. Forskere ved, at forskningens kunst består i at vide, *hvilke* spørgsmål man skal stille, og *hvordan* de skal formuleres. Derefter udarbejder de eksperimenter, som giver det indre blik en oplevelse, der resulterer i en afklaring.

Man kan eventuelt også hjælpe sig selv ved at udføre noget kreativt: Male, skrive eller synge – hvad som helst man har lyst til, bare man ikke skader sig selv eller andre. Det betyder at det er bedre at male eller tegne dårligt end slet ikke at gøre det, at skrive vers, der ikke er poesi osv. På den måde fremskyndes katarsis (udrensning). Det er imidlertid en forudsætning, at man ikke straks tror, at man er kunstner eller påtvinger andre sin kunst. Katarsis er ikke identisk med kreativ kunst.

Esoterisk symbolik

De esoteriske symboler er naturlige eller kunstige fakta, der skaber en abstrakt og grundlæggende respons, som efterfølgende kan udtrykkes fysisk, følelsesmæssigt eller mentalt.

Man taler derfor ofte om billedsprog i litterære sammenhænge, fordi forfatteren forsøger at udtrykke noget abstrakt – eksempelvis følelser – ved at konkretisere og visualisere dem med noget symbolsk. Nogle gange skal hele teksten forstås symbolsk, som det f.eks. er tilfældet med *allegorier* og nogle eventyr. I begyndelsen af det 20. århundrede var der en kunstretning, der hed *symbolismen*. I litteraturen er det ikke mindst *lignelserne*, der repræsenterer den esoteriske symbolik. En undtagelse er hieroglyfferne, der repræsenterer den ultimative form for esoterisk symbolsk skrivning på grund af tegnenes figurer, deres farver og indbyrdes placering.

Kontekstsymboler er de mest almindelige symboler i litteraturen og de vanskeligste at håndtere. Forståelsen af kontekstsymboler er afhængig af den kontekst – dvs. tekst-sammenhæng – de indgår i. F.eks. vil det at give et æble til en lærer symbolisere respekt (traditionelt symbol), mens et æble, der plukkes af en kvinde, symboliserer syndefald (kristen/jødisk kultur). Et æble på en computer symboliserer et firmanavn (business kontekst). På den anden side er et æble i et køleskab ikke noget symbol men bare en frugt. Den kontekst, tingen optræder i, bidrager til forståelsen af symbolet. Uden for konteksten har det muligvis ingen symbolsk betydning. Der er skrevet mange bøger om symbolforståelse, og her er nogle af de generelle forklaringer på forskellige former for billedsprog:

Forskellige typer af billedsprog

Sammenligning

Ved *sammenligning* er sammenhængen mellem virkelighed og billede indlysende, enten ved udtryk som: "Det ligner en ..." "Det virker som om ..." og ofte er det reelle og billedet bundet sammen af *som* eller *som om*. "Luftballonen hang fuldstændig stille i de tætte skyer, som om den var pakket ind i bomuld ... "

Metafor

I litteraturen er det ofte *metaforen*, der er symbolet. En metafor er et billedligt udtryk, hvor man erstatter selve sagen med et billede (f.eks. en glød for lidenskab). Metaforen skaber betydning via *analogi*.⁵ Metaforen er et billedsprog, der er anderledes end sammenligningens "som" og "som om". Metaforen erstatter det virkelige element: "Der er flaskehalsproblemer på motorvejene" og "klap lige hesten".

Klicheer og ordsprog er uproduktive eller "døde" metaforer. De er uproduktive i den forstand, at de er umiddelbart billeddannende uden at aktivere læserens intellekt i samme grad som ægte metaforer. Klicheen er et udtryk, som engang var rammende, men som nu er slidt af hyppigt brug: "Man kan ikke plukke håret af en skaldet" og "kun fantasien sætter grænser." Ordsprog gengives ofte som visdomsord fra en svunden tid – noget almengyldigt. Både klicheer og ordsprog fortæller mere om afsenderen end om indholdet i budskabet.

Besjæling

At give døde ting en "sjæl" – altså liv eller personlighed – kaldes *besjæling*. Drejer det sig om, at abstrakte fænomener (lykken, fædrelandet) får liv, er der tale om *personifikation*. I praksis er forskellen lille. Besjæling og personifikation kan ses som en slags metaforer, for levendegørelsen bygger på et parallelforsvar mellem det virkelige (menneskelige) og det billedgjorte.

⁵ Analogi er et udtryk, der er nærstående i form, funktion eller betydning.

H.C. Andersen besjælede eksempelvis mange ting i sine eventyr, og da det var kendetegnende for romantikkens forfattere, at de mente, at én og samme ånd gennemstrømmer alt levende og dødt, finder man mange personifikationer og besjælinger hos dem.

Allegorier

Allegorier er symboler, der aktiverer forestillingsevnen, som erstatter den beskrivelse, der blev givet. Ordet *allegori* kommer af det græske *allegorein*, der betyder "at sige noget andet", og i de allegoriske fortællinger som dyrefabler, lignelser, legender og parabler er der ingen klar forbindelse mellem virkeligheden og billedet. Man kan sige, at allegorien består af en række symbolelementer, hvor forbindelsen til virkeligheden først afdækkes i forståelsen af sammenhæng og fortolkning. Det, at to verdener kan forstås som parallelle symboliserede og symboliserende, finder man i lyrikkens verden i begrebet *synæstesi*, når associative indtryk fra et sanseområde bruges som beskrivelse i et andet sanseområde.

Hyperblen

Hyperblen – overdrivelsen – er ofte brugt i barokdigte, nationalhymner og festsange – f.eks.: "Mor er den bedste i verden". Også i hverdagssproget indgår hyperbler: "Det er det dumteste, jeg endnu har hørt" – "Jeg har aldrig oplevet noget lignende".

Litoten

Litoten – underdrivelsen – er en ligeså naturlig del af hverdagssproget: "Det er ikke så ringe endda" og "det var rimelig varmt". Underdrivelse indgår ofte i ironi.

Eufemisme

Eufemisme dvs. forskønnende eller formildende omskrivning f.eks. i forbindelse med døden: "Han er sovet ind" eller i forbindelse med skatteudskrivninger: "Grønne afgifter" – og når man bander og siger: "Av for Søren" i stedet for "Av for Satan".

Hensigten og metoden kultiverede intellektet til et niveau, hvor det kunne opfatte alle naturens fænomener som et symbolsprog, der afslørede kræfter og lovmæssigheder, der styrede energierne og endda de åndelige aspekter i Universet.

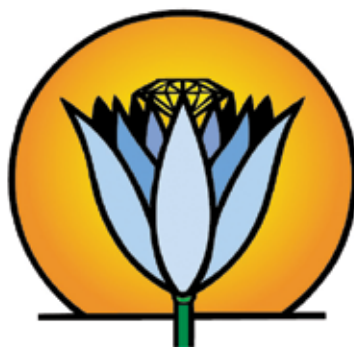
Auralæsning

Auralæsning kan betragtes som fortolkning af symboler. Fra en esoterisk synsvinkel kan en aura kun beskrives som "kvalitet" og "indflydelsessfære". Det, den clairvoyante i virkeligheden iagttager, er et indtryk, som tankesindet hurtigt oversætter til farvesymbolik, men egentlig er der ingen farver. Evnen til at se en aura er i virkeligheden en *bevidsthedstilstand*. At clairvoyante tror, at de iagttager en farve, farvekombinationer eller lys er rigtigt i mange tilfælde. Men hvad clairvoyante i virkeligheden har registreret, er *kvaliteten* af en udstråling. Det sker, når de clairvoyantes egen udstråling er af samme type og kvalitet, som den, der iagttages. De fleste clairvoyante registrerer et menneskes eller en gruppes astrale vibrationer gennem deres eget astrallegeme. Et mentalt begreb sker på samme måde, men her drejer det sig om registrering via mentallegemet.

"Det er nødvendigt at studere symbolikken i alle dens aspekter, for hver nation havde sine egne specielle udtryksmåder. Der er kort sagt ingen egyptiske papyrusskrifter, indiske palmebladshåndskrifter, assyriske skrifttavler eller hebraiske pergamentruller, der kan læses og fortolkes bogstaveligt."

H.P. Blavatsky: *Den Hemmelige Lære*, bind 2, s. 19

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk